

5.søndag efter påske, Sulsted kirke 17.maj 2020

Salmer

DDS 321 O kristelighed

DDS 833 Der flammer en ild over hav og jord

Velkomst

Velkommen til en kort gudstjeneste her i Sulsted kirke. I dag er det 5.søndag efter påske og vi skal i dag høre ordene fra Johannesevangeliet, som kaldes for Jesu Ypperstepræstelige bøn.

Vi skal synge to salmer, høre søndagens tekst, en kort prædiken, bede fadervor og høre velsignelsen.

Vi skal begynde med at synge O Kristelighed. Det er nr. 321 i salmebogen. Du kan også følge med i teksten her på skærmen, mens vi synger.

O kristelighed!

Mel: Ludvig Matthias Lindemann 1862/ Bielefeldt 1901

1 O kristelighed!

du skænker vort hjerte, hvad verden ej ved,
hvad svagt vi kun skimter, mens øjet er blå,

det lever dog i os, det føler vi godt;
mit land, siger Herren, er Himmel og jord,
hvor kærlighed bor.

2 Lyksalige lod,
at leve, hvor døden har mistet sin brod,
hvor alt, hvad som blegned, opblomstrer på ny,
hvor alt, hvad der segned, opfarer i sky,
hvor kærlighed vokser som dagen i vår,
med roser i hår!

3 Livsalige land,
hvor glasset ej rinder med gråd eller sand,
hvor blomsten ej visner, hvor fuglen ej dør,
hvor lykken er skinnende klar, men ej skør,
hvor dyrt ikke købes til krone på bår
de snehvide hår!

4 O vidunder-tro!

Du slår over dybet din gyngende bro,
som isgangen trodser i brusende strand,
fra dødningshjem til de levendes land;
bo lavere hos os, det huer dig bedst,
du højbårne gæst!

5 Letvingede håb!

gudbroder, nyfødt i den hellige dåb!
O, lån os den fjederham, Ånden dig gav,
så tit vi kan flyve til landet bag hav,
hvor evigheds sol skinner klart allen stund
på saligheds grund!

6 O kærlighed selv!

du rolige kilde for kræfternes elv!
du fylder med Frelserens gavmilde ord
velsignelsens kalk på det kristne Guds-bord;
o, vær du vor livdrik på jorden og bliv
vort evige liv!

7 O kærligheds Ånd!

det evige liv i fuldkommenheds bånd!¹
O, smelt du vort hjerte ved højaltrets ild,
og klar du jordklimpen i solglansen mild,
så glade vi føler, os skabes i bryst
de levendes lyst!

N.F.S. Grundtvig 1824 og 1853.

Tekstlæsning

*Jeg vil nu læse dagens tekst fra Johannesevangeliet
kap.17 vers 1-11 – jeg læser det fra den nye Bibel, der er
udkommet her i 2020.*

Da Jesus var færdig med at tale, så han op mod himlen og sagde: ”Far, nu er min tid kommet. Vis, hvor magtfuld din søn er, så han kan vise, hvor magtfuld du er. Du har givet mig magt over alle mennesker, for at jeg kan give evigt liv til alle dem, som du har givet mig. Det evige liv er at kende dig, den eneste sande Gud, og mig, Jesus Kristus, som du har udsendt. Jeg har vist menneskene din styrke ved at gøre det arbejde, du har pålagt mig. Far, giv mig nu den guddommelige plads tilbage, som jeg havde hos dig, før verden blev skabt. Jeg har gjort dit navn kendt for dem, som du har taget fra verden og overladt til mig. De tilhørte dig, men du har givet dem til mig, og de har gjort, hvad du har sagt. Nu forstår de, at alt, hvad jeg har fået, kommer fra dig. Det, du har sagt til mig, har jeg sagt til dem, og de har taget imod det. Derfor ved de, det er sandt, at jeg kommer fra dig, og de tror på, at det er dig, der har sendt mig. Det er mine disciple, jeg beder for – ikke for verden, men for dem, som tilhører dig, og som du har

givet til mig. Alt mit er dit, og dit er mit. Gennem dem er min guddommelighed blevet synlig. Jeg kommer tilbage til dig og er ikke længere i verden, men det er de. Hellige far, sørg for, at de holder fast ved dig, sådan som jeg har lært dem. Så bliver de en enhed, ligesom vi er.

Amen

Prædiken

Sandheden er en væren skriver Søren Kierkegaard, jeg kender først sandheden når den bliver et liv i mig. Sandheden er ikke noget, der kan erkendes eller findes gennem viden – Sandheden er en væren. Alt for meget er forsøgt doceret ind i mennesket, men sandheden kan man ikke tænke sig til, sandheden ligger i det at være til i en bestemt sammenhæng og at der i mennesket er indlejret en bestemt retning. Hvis jeg skulle sammenligne den sandhed, som Kierkegaard her taler om med noget, så er det kærligheden. Kærligheden kan vi ikke læse os til, kærligheden kan vi ikke beslutte os for, så bliver den til selvkærlighed – vi kender først kærligheden, når den bliver et liv i mig. Både kærligheden og sandheden er en gave, som Gud har givet os. Vi mennesker elsker fordi Gud elskede os

først og gav os evnen til kærlighed. Og derfor kan sandheden og kærligheden aldrig blive til en præstation, den vil og skal være en væren i mennesket.

Henrik Pontoppidan har skrevet en historie, der hedder 'Borgmester Hoeck og hans hustru'. Den handler om en retskaffen og ordentlig borgmester, hvis kone altid kommer galt afsted. Og det er ikke kun fordi, at hun er uheldig, nej hun har simpelthen ikke hans karakterfasthed og hans høje moral. Han bebrejder og er ærgerlig over, at det er hendes væsen, og han finder desværre, at han altid har ret.

Da hun ligger for døden, sidder borgmesteren afmålt og tilknapet hos hende ved hendes dødsleje. Lige inden hun dør, vender hun sin hånd, så håndfladen ligger opad. Det gør hun for, at han skal række hende sin hånd og de kunne mødes.

Men borgmesteren havde ikke sans for dette sidste livstegn, skriver Pontoppidan. Det var egentligt så lidt, der skulle til, hans hånd i hendes, for at de kunne mødes inden hun døde. For at det brudte kunne heles. Det er egentligt så lidt, der skal til, for at få et møde

med et andet menneske. Men borgmesteren var ikke sentimental, nej han var et retfærdigt og nøgternt menneske. Den kolde afmåltthed. Den glædesløse pænhed.

Borgmesteren havde opdaget det ene uheldige træk efter det andet hos sin kone. Og i takt med at der kom flere og flere til, så rakte hans kærlighed ikke længere - hans kærlighed dækkede dem ikke. Han dømte hende og han dømte hende ude. Han var selv fuldstændig korrekt og rigtig, men han havde ikke sans for hendes sidste livstegn. Det kan retfærdigheden og nøgternheden nemlig ikke få øje på - det kan kun kærligheden og medfølelsen. Derfor døde borgmesterens kone uden omsorg og uden tilgivelse fra sin mand. Kærligheden levede ikke sit liv i borgmesteren. Borgmesteren blev ikke til en næste for sin egen kone.

Kærligheden kan ikke komme til, kan ikke finde plads, når et menneske bliver for optaget af retfærdigheden og bliver for nøjeregnende. Den har svært ved at finde sin form, fordi den er så modsat retfærdigheden. Kærligheden forener, hvor retfærdigheden skiller. Den

skaber liv, hvor retfærdigheden gør alting øde. Vi mennesker kommer alt for tit til at være optaget af retfærdigheden, om vi har fået det, vi har krav på. Vores kærlighed har i yderste konsekvens en grænse, jo flere fejl eller dårlige træk vi oplever hos et menneske, jo mindre bliver vores kærlighed, den smuldrer simpelthen. Der er grænser for, hvad vores menneskelige kærlighed kan holde til. Og derfor er heldigt for os, at vi ikke skal leve af vores egen kærlighed, så ville vi nemlig dø hurtigt. Gud sendte sin søn til verden, som menneske, for at han skulle være den kilde, som giver os liv. Han sendte sin søn til os, fordi han vidste at det er hans ansvar at sørge for at kærligheden er i os som en væren. Han sendte sin søn, fordi han vidste, at hvis det var vores eget ansvar, så ville retfærdigheden lige så stille vinde over kærligheden, lige meget hvor gode og stærke intentioner vi havde.

Den bøn vi hører i dag fra Johannesevangeliet kalder vi for Jesu Ypperstepræstelige bøn. Det er en kærligheds bøn til os mennesker, den er sagt og bedt med stor kærlighed til mennesket og med et håb og en bøn om, at vi kan holde fast. Bønnen siger, at hos Gud er

kærligheden altid større end retfærdigheden. Gud vil altid række den hånd frem, som den retfærdige borgmester ikke formåede at række frem.

Hvor retten og ikke kærligheden får det store ord, dér går vi til i misundelse, bebrejdelser og uenighed. Når kærligheden holdes nede af retfærdighed og nøgternheden, får sandheden trange kår. Til gengæld vil kærligheden, barmhjertigheden altid vinde når vi vender os til Jesus Kristus. Hos ham, som Gud sendte, får kærligheden altid det sidste og det store ord. Derfor lyder ordene til os i dag: at det evige liv er at kende den levende Gud og ham, som han sendte, Jesus Kristus.

Der er en kraft og en magt, som er stærkere end alle kræfter og alle andre magter. Det er det sted, hvor alle de love, vi indretter vores verden og tilværelsen efter, ikke gælder. Det er der, hvor kærlighed bor. Det mest betydningsfulde vi kan høre den anden sige, er; jeg holder af dig, som du er - det giver os mod til at leve og mod til at være dem vi er. Borgmesteren kunne ikke sige det, vi kan heller ikke altid sige det selv, men der er en der siger det til os hver dag, Gud siger det. Det er det, der hedder syndernes forladelse og

barmhjertighed. Og det er det, Gud har stiftet sit rige på - og intet andet. Amen.

Kirkebøn

Tak Gud Far, fordi du tager imod os med åbne arme uanset hvad, vi kommer slæbende med i vores bagage. Tak fordi du gør os frie til at handle i kærlighed og med ansvar.

Tak for dem, der i ord og handlinger har vist os mere om, hvem du er og for dem, der har rakt troen videre til os – troen på fællesskabet, på næstekærligheden, ja på os selv.

Tak for det håb du rækker os i denne tid, hvor vi går på usikker grund – når vi tvivler og sørger og når vi er forvirrede og bange.

Vi beder for netop dém – dem, der tvivler, sørger, er forvirrede eller bange, for de ensomme og forladte. Lad dem mærke din nærhed, trøst og styrke – også gennem os. Lys din fred over dem og giv nye kræfter til de trætte og håb til de mismodige.

Vi beder for de mennesker, der er ofre for ondskab, måtte det være en virus, vold eller terror, for dem der må flygte og sulte og for alle, som lider på sjæl og krop.

Vi beder for kirken her i sognet og ud over hele verden. Lad døren til dit hus være bred nok til at tage imod alle. Gør tærsklen så lav, at børn og trætte fødder ikke snubler over den. Gør den til en port til dit evige rige.

Gå med os ind i hverdagene. Vi beder for den tid, der kommer – giv os styrken og evnen til at fortsætte vores adfærd i en svær tid.

Lad vores handlinger slå dybe rødder i din kærlighed, den kærlighed, der forpligter, den kærlighed der bygger på ansvar – den kærlighed, der binder os til hinanden.
Amen

Lad os alle bede

"Fadervor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn, komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er

riget og magten og æren i evighed!
Amen.

Velsignelse

Vi skal slutte gudstjenesten med at synge Der flammer en ild over hav og jord, vores organist spiller den igennem en enkelt gang, så du kan høre melodien. Du kan følge med i teksten her på skærmen.

Der flammer en ild over hav og jord

Mel: Erik Sommer 2015

1 Der flammer en ild over hav og jord,
det luer i forårsnætter
langs himlenes rand bag den spejlblanke fjord
og vågnende morgensletter.

2 Der strømmer et lys gennem sjæl og sind
i tindrende øjeblikke
som havenes dyb i den blånende vind
og kildernes klare drikke.

3 Der jubler mod himle en lærkesang
hvor nætterne dør og viger,

som steg af vort hjerte dets indre trang
ad morgenens himmelstiger.

4 Almægtige Kristus, din ild af ånd
sal tværs ind i hjerterne ramme
og sprænge vor selvsyges snærende bånd
i levende himmelflamme

5 Der flammer en ild som er helt af dig
i isnende vinternætter:
dit kors er den levende ånd på vej
fra Gudssolens morgensletter.

6 Der strømmer i flammende soles bånd
din evigheds øjeblikke
fra havenes dyb, hvor dit lys af ånd
blev levende vand at drikke.

Tekst: Vibeke Gundelach 1990

Tak for i dag og alt godt.